/Surgery-Fat Woman-Repair-Feng Shui-Diary-Stranger/

By Merge Visible Layers Group

Naj Phonghanyudh

Nisa Sirisae

Thanistha Nuntapojn

Atitaya Sritong-in

Witaya Put-pong

Anecha Sukkasem

Rama IX Art Museum Foundation

ARDEL
Gallery of Modern Art

ARDEL Gallery (Headquaters) 99/45 Belle Ville Moo 18,
Boromrachachonnanee Road (Km. 10.5), Salathammasob,
Taveewattana, Bangkok 10170 THAILAND
Tel : 0-2422-2092, 08-6890-2762 Fax : 0-2422-2091
E-mail : ardelgallery@gmail.com Website : www.ardelgallery.com

Rama IX Art Museum Foundation

/Surgery-Fat Woman-Repair-Feng Shui-Diary-Stranger/

By Merge Visible Layers Group

Naj Phonghanyudh

Nisa Sirisae

Thanistha Nuntapojn

Atitaya Sritong-in

Witaya Put-pong

Anecha Sukkasem

April 5 - May 15, 2011

At ARDEL Gallery of Modern Art

Rama IX Art Museum Foundation

ARDEL
Gallery of Modern Art

Director: Thavorn Ko-udomvit
Assistant Director: Hassapop Tangmahamek
Natsuda Toppupa
Manager: Lawan Meesang
Assistant Manager: Phanida Tanikpiboon

• This catalogue has been published on the occasion of the exhibition
/Surgery-Fat Woman-Repair-Feng Shui-Diary-Stranger/ (/ศัลยกรรม-หญิงอ้วน-ซ่อมแซม-ฮวงจุ้ย-บันทึก-คนจร/)
• Designed and produced by Thavorn Ko-udomvit, Pachara Piyasongsoot
• Photography by Charit Pusiri
• Translation by Manita Srisitanont
• Printed by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited
• Copyright ARDEL Gallery of Modern Art 2011
• Printed and bound in Thailand
• 1,000 copies

ความเหมือนในความต่างของศิลปินหนุ่ม-สาว 6 คน

ตามความเป็นจริงแล้ว หากผู้ชมนิทรรศการต้องการความเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของการจัดงานนั้นๆ ขึ้นมา โดยเฉพาะกับงานนิทรรศการทางศิลปะก็น่าจะต้องเรียกถามเอากับผู้ที่จัดการรวบรวมนิทรรศการนั้นๆ ขึ้นมา จึงจะรู้ถึงสาระเนื้อหาว่า ผู้จัดต้องการสื่อความอย่างไรกับคนดู ทำไมถึงต้องเลือกศิลปินคนนี้ ศิลปินมีคุณภาพระดับไหนและถ้าร่วมแสดงกันเป็นกลุ่ม ศิลปินกลุ่มที่ได้รับเลือกมีศักยภาพหรือจุดมุ่งหมายที่เป็นองค์รวมอย่างไร ซึ่งทั้งนี้ทั้งนั้นย่อมขึ้นอยู่กับผู้จัดการหรือผู้ที่เลือกสรรศิลปินมา ที่เรารู้จักกันดีในนาม Curator ซึ่งผมไม่อยากเรียกผู้จัดการทางศิลปะในพากย์ภาษาไทยว่า "ภัณฑารักษ์" เพราะคนไทยจะรู้จักภัณฑารักษ์ว่าเธอคือสุภาพสตรีสูงอายุ สวมแว่นตาหนาเตอะ คอยดูแลพิพิธภัณฑ์โบราณ หรือนั่งอยู่ตรงโต๊ะทางเข้าห้องสมุดคอยตรวจตรา ความเรียบร้อยของคน (เด็กๆ) ที่เข้ามาใช้ห้องสมุด

ผมจึงไม่อยากจะเรียก **อาจารย์ถาวร โกอุดมวิทย์** ให้เข้าใจว่าเป็นหญิงแก่ ใส่แว่นตาหนาเตอะ มองลอดแว่น นั่งอยู่หน้าหอสมุดแห่งชาติ เพราะ**อาจารย์ถาวร**เป็น Curator ผู้จัดการนิทรรศการมาแล้วมากมาย ไม่เฉพาะแต่เป็นของ Ardel และเครือข่ายเท่านั้น **อาจารย์ถาวร**ยังเป็นผู้จัดการนิทรรศการศิลปะมาแล้วทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติ ซึ่งส่วนใหญ่ก็ประสบความสำเร็จมาแล้วทั้งสิ้น ไม่ใช่เป็นภัณฑารักษ์นั่งเฝ้าหอสมุดอย่างที่เข้าใจ

นิทรรศการในครั้งนี้ ก็อยู่ในกำมือของ**อาจารย์ถาวร**เช่นกัน และผมก็ไม่เคยไปถาม**อาจารย์ถาวร**ว่าทำไมถึงเลือกศิลปินทั้ง 6 คนมารวมนิทรรศการ

/ศัลยกรรม-หญิงอ้วน-ซ่อมแซม-ฮวงจุ้ย-บันทึก-คนจร/ คือชื่อของนิทรรศการที่อ่านดูแล้วก็จะเห็นถึงความไม่มีเอกภาพของนิทรรศการนี้เลย เนื่องจากผมเดาเอาว่า มาจากความหมายสั้นๆ หรือคำจำกัดความของแนวทางการสร้างสรรค์ศิลปะของศิลปินทั้ง 6 คน 6 แนวทาง ที่แตกต่างและไม่เหมือนกันโดยสิ้นเชิง

ดังนั้นการเลือกศิลปินทั้ง 6 คนมาทำให้ผมต้องตั้งคำถามว่า ทำไมจึงต้องเลือกพวกเขาเหล่านี้เข้ามา เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีคุณภาพเหลือล้น กำลังอยู่ในวัยหนุ่ม สาวใกล้เคียงกัน หากปล่อยให้เนิ่นนานไปกว่านี้ คุณภาพที่มีอยู่อาจจะหะล้าหะลั่น ทำให้สังคมต้องเดือดร้อนก็อาจจะเป็นได้

ผมเชื่อมั่นว่าผลงานของศิลปินทั้ง 6 คนที่ได้รับคัดสรรมาแล้วนี้ เป็นงานสร้างสรรค์ใหม่ของวงการศิลปะ เนื่องจากเป็นผลงานที่ได้รับการฝึกฝนขัดเกลามาแล้วในหลายๆ ขั้นตอนจากการศึกษาศิลปะอยู่ในสถาบันเดียวกัน แต่น่าพอใจที่สถาบันการศึกษากลับไม่ใช่กรงขังหรือแม่พิมพ์ที่กักขังให้หล่อออกมาเป็นพิมพ์เดียวกัน ทุกคนมีแนวทางต่างกัน มีพลังการสร้างสรรค์ที่เป็นตัวของตัวเอง และมีลักษณะที่ทำทายต่อวงการศิลปะบ้านเรา

เรามารู้จักกับศิลปินทั้ง 6 คน ทีละคน

ศัลยกรรม คือผลงานชุดของ **นัจ พงษ์หาญยุทธ** หญิงสาวที่มีความสวยเป็นอาภรณ์แต่มีความเชื่อที่ฝังลึกอยู่ในใจถึงความที่ (เคย) มีความผิดปกติทางร่างกายมาก่อน สิ่งที่อยู่ฝังลึกในใจนี้เอง กลับเป็นสิ่งที่ผลักดันให้ **นัจ** จำเป็นต้องสร้างสรรค์งานศิลปะที่คล้ายจะมีส่วนที่ปกป้องปิดบังร่างกายที่เป็นปมด้อยของตนเองเข้าในลักษณะที่เปลี่ยนจุดด้อยให้เป็นจุดเด่น

ผลงานของ**นัจ** ทำให้นึกถึงบุญคุณของโลกศัลยกรรม ที่เราเคยรู้สึกถึงความเหลวไหลของหญิงสาวที่คลั่งไคล้และตกเป็นทาสของความสวยงามด้วยการตกแต่ง ดัดต่อร่างกายของตนเองอย่างน่าสมเพช ซึ่งการทำศัลยกรรมน่าจะมีไว้สำหรับช่วยเหลือมนุษย์เมื่อเขาเหล่านั้นมีความบกพร่องพิการจนทำให้เกิดความผิดปกติในชีวิตประจำวัน

โลกของศิลปะอาจจินตนาการได้เกินไปกว่าที่จะทำให้เกิดเพียงสุนทรียะบนเรือนร่างของผู้หญิงที่อยากสวยเท่านั้น งานของ**นัจ** จึงเป็นการสะท้อนยิ่งกว่าความงามธรรมดาๆ แต่ได้กระตุ้นถึงการสร้างสรรค์โดยใช้ใบหน้าและเรือนร่างของตนเองเป็นห้องทดลองการเสริมแต่งด้วยเครื่องประดับที่ศิลปินออกแบบขึ้นมา ดูเหมือนจะใช้ไม่ได้จริงในชีวิตประจำวัน แต่หากเราลบภาพความจำเดิมว่า หญิงสาวควรจะแต่งกายประดับตัวได้เพียงเท่านั้นเท่านี้ เราจะเห็นได้ว่าความงามที่หญิงสาวต้องการนั้นไม่มีขีดจำกัด ไม่มีข้อแม้ใดๆ

และยิ่งเราทำความเข้าใจแล้วว่า ศิลปินสร้างผลงานขึ้นจากจิตใต้สำนึกของเธอ เราก็จะยิ่งเข้าใจว่าทำไมเธอจึงต้องทำให้เกินความเป็นจริงอย่างนี้ บางทีสิ่งที่อยู่ลึกลงไปใต้พื้นโลก วันหนึ่งมันก็จะล้างออกมา

เช่นภูเขาไฟระเบิด

หญิงอ้วน คือผลงานของ **นิสา ศิริแส** หญิงสาวที่ไม่เคยสนใจกับค่านิยมของหญิงสาวร่วมสมัยทั้งหลายที่บูชาเรือนร่างที่ถูกรีดไขมันจนไม่เหลืออะไรเลย นั่นอาจเป็นเพราะว่าเธอมีอุดมคติเช่นนั้นจริง หรือไม่ก็เป็นเพราะว่าเธอพ่ายแพ้ต่อหลักการของตนเอง และทำไปเพื่อประชดตัวเอง ซึ่งทั้งสองประการก็ไม่สำคัญเท่าเธอได้ใช้ประโยชน์จากเรือนร่างของตนเองที่เป็นอยู่มารับใช้หลักการของการสรรค์สร้างศิลปะได้อย่างไม่น่าเชื่อ

พอมาถึงประเด็นของศิลปะ อ้วนหรือผอมดูจะไม่ใช่สิ่งสำคัญเท่ากับที่ใช้ร่างกายของตนเองมาถ่ายทอดสิ่งที่ตัวเองรู้สึกและอยากให้เป็น มนุษย์ในวัยหนุ่ม – สาว หรือ อยู่ในวัยที่เรียกว่า "วัยเจริญพันธุ์" สิ่งที่รบกวนจิตใจอยู่ตลอดเวลาดูเหมือนจะเป็นสิ่งเดียวของทุกคนคือ เรื่องเพศ เรื่องกามารมณ์ อย่าปกปิด ปิดบังตนเองด้วยความเป็นผู้ดี เป็นผู้มีการศึกษา เป็นผู้ที่อยู่ในศีลธรรมอันดี เป็นผู้ที่มีเรือนร่างอันงดงาม หรือเป็นผู้ที่มีร่างกายน่าเกลียด น่าชัง ทุกคนคิดว่าเรื่องเพศซุกซ่อนอยู่ภายในเท่านั้น หากไม่เห็นในยามตื่นก็มักจะซุกไว้ในซอกของความฝัน และบางทีก็เป็นอย่างที่ **ซิกมุนด์ ฟรอยด์** บอกไว้ว่าเรื่องเพศมันลึกกว่าความฝันเสียอีก

เผอิญว่า **นิสา** ปากกับใจตรงกัน เธอไม่ซ่อนเรื่องเพศไว้ภายใน แต่กลับกลำหาญเอาเรื่องเพศมาไว้อย่างโจ่งแจ้งภายนอก อะไรที่เป็นช่อง เป็นรู เธอนึกถึงเรื่องเพศไปหมด

ในพุทธศาสนากล่าวถึงมิใช่หรือว่า ผัสสะ หรือธรรมารมณ์ มีอยู่ทุกสมเข้าออก นิสา กำลังพูดความจริงของศิลปะโดยผ่านสุนทรียภาพ งานของเธออาจดูไม่สวย ดูน่าสะพรึงกลัว แต่ให้ความรู้สึกเหมือนกับที่เราเคยคิด เคยอยากให้เป็น

ซ่อมแซม คือผลงานของ **ธนิษฐา นันทาพจน์** ซึ่งสิ่งที่เห็นอยู่กับตาก็คือเป็นงานเครื่องเคลือบดินเผาและงานแก้ว มีในรูปของภาชนะต่างๆ ชาม จาน โถ แก้วและแจกันแก้ว

อ่างชามเหล่านี้ ผู้ดูทั่วไปเคยเห็นอยู่เป็นปกติ ไม่เคยจะเป็นต่างหากจากหรือไม่ก็นิทราคือเครื่องปั้นดินเผาสิ่งเหล่านี้หากไม่ได้ตั้งอยู่ในบ้านหรือในนิทราคารมันก็อาจจะเข้ามาอยู่ในบ้านเรา หาก

เราชอบมันจนอดใจไว้ไม่ได้ จนต้องซื้อมา

มันดูธรรมดาจนไม่น่าที่จะกลายมาเป็นสิ่งที่เรียกว่าศิลปะได้ แล้วมันจะเป็นศิลปะไปได้อย่างไร หากมันไม่ถูกกระทำโดยผ่านกระบวนการทางความคิดของศิลปิน

ธนิษฐา ทำสิ่งที่เหมือนไม่ได้ทำ แก้วนั้นแตกได้และแตกง่าย คนสร้างมันขึ้นมาและก็มักเป็นผู้ที่ทำให้มันแตกเสียเอง ปกติแก้วแตก เราก็เสียดายได้ชั่วเวลาหนึ่ง แล้วก็เอามันทิ้งไป หากมันเป็นถ้วยชามสังคโลกสมัยสุโขทัยหรือราชวงศ์หมิง คนทำมันแตกก็ย่อมสมควรตาย แต่สักวันหนึ่งเราก็ลืมมันไป เพราะเศษจากองคาพยพของโถแก้ว มันสิ้นสภาพการเป็นภาชนะไปแล้ว จะมีก็แต่คนที่ทำงานศิลปะเท่านั้นที่ คิด คิด คิด จะทำให้มันกลับคืนมาสู่สภาพเดิม เพราะเธอคิดว่า สิ่งที่แตกหักไปมันไม่ใช่วัตถุที่เป็นถ้วยชาม แต่มันเป็นรูปของสัญลักษณ์สำคัญที่ถูกทำลาย เราต้องช่วยกันทำสิ่งที่เคยดีเป็นปกติ กลับคืนมาดังเดิมให้ได้

แม้ว่ามันจะไม่เหมือนเดิม แต่ก็ให้มันคล้ายเดิมมากที่สุด

ธนิษฐา จึงเฝ้าเพียรพยายามประติดประต่อเศษแก้วที่ถูกทำร้ายให้กลับคืนดังเดิมด้วยการเย็บซุนด้วยด้าย หลักการนี้เกือบเป็นไปไม่ได้ที่เราจะซุนเศษแก้วเข้าด้วยกันด้วยด้าย แต่ด้วยความเป็นผู้หญิงที่ละเอียดอ่อนประณีต เธอทำได้จนสำเร็จ

ผมนึกถึงนิทานโบราณจีน สมบัติของ**ท่านอาจารย์คึกฤทธิ์ ปราโมช** ที่ถูกทหารพรานไร้สติกลุ่มหนึ่งบุกเข้าไปทำร้ายในบ้านของท่านที่ซอยสวนพลู **ธนิษฐา** คงเกิดไม่ทัน ถ้าหากเกิดทันหรือได้เห็นเศษแจกันที่อาจารย์รัก ผมจะขอให้ **ธนิษฐา** ไปปักชุนไว้ให้เป็นอนุสรณ์แห่งความแตกแยก และขัดแย้งอย่างที่สุด ครั้งแรกในบ้านเมืองเรา

ผลงานของเธอ ดูเหมือนไม่มีอะไร แต่เธอได้แสดงพลังของการมุ่งมั่นที่จะประสานรอยร้าวอย่างจริงจัง มันบอกได้ถึงการแก้ปัญหาอย่างสุภาพ นุ่มนวล ลึกซึ้ง และใช้ความเป็นผู้หญิงอย่างที่สุด

อย่างจะชวน **ธนิษฐา** ไปช่วยประชุนอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย ที่กลางถนนราชดำเนินและแยกราชประสงค์ดังเก่า

ฮวงจุ้ย คือผลงาน Video Art ของ **อาทิตยา**

Rama IX Art Museum Foundation

ศรีทองอินทร์ มีองค์ประกอบสำคัญอยู่ 2 ส่วนที่เป็นปัจจัยเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้เธอสร้างงานชิ้นนี้ขึ้นมา คือ ประการแรก ถ้าหากว่าคนเราสามารถย้อนตนเองเข้าสู่อดีตได้ ทุกคนคงจะต้องเข้าไปแก้ไขเปลี่ยนแปลงสิ่งที่บกพร่องให้ดีได้ดั่งใจ และอีกประการหนึ่ง คือ การใช้วิธีการแก้ไขด้วยศาสตร์แห่งพลังจักรวาล หรือ ฮวงจุ้ย อันเป็นศาสตร์ของคนตะวันออก

เรื่องการข้ามเวลาหาอดีตนั้น ดูจะเป็นความใฝ่ฝันของเรา โดยเฉพาะพวกนักคิดนักฝัน อย่างนักประพันธ์ จะเห็นว่ามีเรื่องราวที่เป็นนวนิยายทำให้คนติดกันงอมแงม เช่น เรื่องกามนิต ทวิภพ แต่ปางก่อน จินตนาการจากศิลปกรรมเหล่านี้ ทำให้คนดูเคลิบเคลิ้ม และมีส่วนร่วมในการย้อนอดีตเหล่านั้น ทั้งนี้เป็นไปตามจุดประสงค์ของนักประพันธ์ว่าจะบังคับให้เรามีส่วนสัมพันธ์กับเรื่องอะไร เช่น เรื่องของพุทธศาสนา เรื่องของประวัติศาสตร์ หรือเรื่องของความรัก

อาทิตยา พาเราเข้าไปสู่อดีต โดยการผ่านความรักที่เขามีต่อศิลปินในอดีตที่ชาวศิลปะรู้จักกันอย่างดี คือ **วินเซนต์ แวนโกะห์** จิตรกรชาวดัตช์ ที่มีชีวิตอันสั้นและ[illegible]ชีวิตด้วย อัตนิบาตกรรมในขณะที่ยังอยู่ในวัยที่มีพลังสร้างสรรค์อย่างเต็มที่ เขากลายเป็นฮีโร่ของศิลปินในยุคต่อๆ มาทุกยุคทุกสมัย จนกระทั่งปัจจุบัน

ด้วยความรักที่ **อาทิตยา** มีต่อศิลปินผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ เธอคิดว่าหากเธอสามารถเดินทางย้อนอดีตได้ เธอจะใช้ศาสตร์ฮวงจุ้ยนี่แหละเข้าไปจัดการการเปลี่ยนแปลงห้องนอนของเขา ซึ่งอยู่ในภาพเขียนของเขาเองที่บ้านสีเหลืองในเมือง Arles ซึ่งเป็นห้องนอนที่เขาใช้พำนักเป็นครั้งสุดท้ายก่อนฆ่าตัวตาย

อาทิตยา พยายามจะเชื่อมศาสตร์แห่งตะวันออกไปสู่โลกตะวันตกในอดีต เธอจะช่วย **วินเซนต์ แวนโกะห์** ได้หรือไม่ โปรดติดตามใน Video Art ของเธอ

บันทึก คือผลงานของ **วิทยา ผุดผ่อง** เป็นผลงานของการบันทึกเรื่องราวชีวิตของตนเอง ลงไว้ในงานภาพพิมพ์ที่เขารัก เขาเป็นศิลปินในคตวรรษที่ 21 คนหนึ่ง ที่มีความมุ่งมั่นทุ่มเทการทำงานอย่างหนัก เดินตามรอยของ วินเซนต์ แวนโก๊ะ เขาบันทึกเรื่องราวในแต่ละวัน แต่ละช่วงเวลาด้วยการขีดเขียนลงบนเพลท มีทั้งเรื่องราวของความรัก ความหวัง ความผิดหวัง ความสับสน เรื่องทางเพศ เรื่องของความสุขและความทุกข์ เขาหมกมุ่นทุ่มเทกับการทำงาน จนเหมือนกับว่าชีวิตอยู่กับงาน และงานคือชีวิต

หากผู้ดูได้พินิจพิจารณาผลงานภาพพิมพ์ในแต่ละชิ้น ก็จะสนุกสนานเพลิดเพลินกับอารมณ์ความรู้สึกที่เขาได้บันทึกลงไปทุกๆ วัน แต่วิทยามิได้ประสงค์จะให้ผู้ชมได้รับทราบเพียงเท่านั้น เขาต้องการให้คนดูได้เห็นชีวิตของเขาทั้งหมดที่ผูกพันกับการทำงานศิลปะมากกว่า หากเราถอยห่างจากงานภาพพิมพ์ก็จะมองเห็นชีวิตการทำงานที่เขาจัดวางไว้ให้เราได้เห็นความเคลื่อนไหวของศิลปินกับศิลปะได้อย่างชัดเจน จนเกือบจะบอกได้ว่า ศิลปะคือลมหายใจของเขา คือชีวิตของเขา

คนจร คือผลงานของ **อเนชา สุขเกษม**

อเนชา มีผลงานที่ได้รับรางวัลประเภทภาพถ่ายมาแล้วจากการประกวดภาพถ่ายนานาชาติ "วันนริศ" ในหัวข้อว่า "คน" เมื่อลองปีก่อน เป็นภาพคนจรร่อนเร่ที่นอนเอาเสื่อคลุมจนมิดหัว เดาเอาว่าเป็นภาพถ่ายจากคนจรที่สนามหลวงนี่เอง

ความคิดและจินตนาการของ **อเนชา** ดูจะหมกมุ่นเวียนวนกับผู้คนที่ใช้ชีวิตสัญจรเอาสนามหลวงเป็นเตียงนอน และมีแผ่นฟ้าเป็นเพดานมุ้ง จนเหมือนกับว่าตนเองจะกลายเป็นคนจรหมอนหมิ่นไปด้วย ด้วยความรักในชีวิตผู้คนไร้บ้าน ทำให้เกิดความผูกพันกับความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นภายในพื้นที่ 74 ไร่ 63 ตารางวา

ภาระหลักและความสำคัญของสนามหลวง คือใช้เป็นพื้นที่ในการตั้งพระเมรุมาศ เมื่อพระมหากษัตริย์สวรรคตหรือเจ้านายชั้นสูงสิ้นพระชนม์ แต่งานเหล่านี้มิได้เกิดขึ้นง่ายๆ ตลอดเวลา เมื่อเว้นว่างจากงานดังกล่าวในช่วงเวลาที่ยาวนาน สนามหลวงจึงได้รับใช้ในหน้าที่อื่นๆ มากมาย เป็นสถานที่ประกอบพิธีของราชพิธีและรัฐพิธี นอกจากนั้นประชาชนคนธรรมดาก็มิใช่ได้ ตั้งแต่กิจกรรมทางการเมือง ทางศาสนา เคยเป็นตลาดการค้าที่ใหญ่ที่สุด ดังนั้นสนามหลวงจึงเป็นของคนทุกระดับชั้น รวมทั้งเป็นของคนไร้บ้านที่มาอาศัยหลับนอนในตอนกลางคืน มีทั้งคนกรุงเทพฯ และคนที่มาจากต่างจังหวัด พวกเขาปักหลักทำมาหาเลี้ยงชีพอยู่ภายในพื้นที่ 74 ไร่นี้ แต่เขาโชคดีที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมที่จัดขึ้นบนบ้านของเขา ไม่ว่าจะเป็นงานนับเคาท์ดาวน์ปีใหม่ งานสงกรานต์ งานถวายพระพร งานเทศกาลว่าว และงานชุมนุมทางการเมือง

คนไร้บ้านที่ท้องสนามหลวง ดูเหมือนเขาจะเป็นกลุ่มชนที่เกือบจะมองไม่เห็นในเมืองใหญ่อย่างกรุงเทพมหานคร แต่คงไม่มีใครปฏิเสธว่าเขาไม่ได้มีส่วนอยู่ในสังคมนี้ **อเนชา** เข้าไปคลุกคลีและอดไม่ได้ที่จะบันทึกภาพต่างๆ ไว้ด้วยจิตวิญญาณของศิลปิน มีภาพผู้คนมากมายที่คนอย่างเราไม่เคยเห็น มีแง่มุมมากมายที่คนอย่างเราไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่ามันอยู่ใจกลางพระนครนี่เอง บางทีเราได้เห็นความเป็นเสรีชนที่อยู่ใต้จิตวิญญาณของพวกเขา เขามีอิสรภาพที่จะดำรงชีวิตอยู่อย่างนี้ แม้ว่าจะไม่ใช่ชีวิตที่เขาต้องการ แต่ก็เป็นชีวิตที่เขาเลือกไม่ได้และต้องดำเนินไป

อเนชา อาจจะเป็นเสียงเล็กๆ หรือภาพถ่ายชิ้นย่อยๆ ที่บอกผ่านศิลปินที่เป็นผู้บันทึกด้วยสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น Video ภาพถ่าย แผ่นไปสเตอร์ และหนังสือ Magazine ที่ยกย่องให้คนไร้บ้านอย่างพวกเขาเป็นพระเอก นางเอก อย่างที่เขาไม่เคยเป็น

แต่ที่น่าเสียดายที่ตัวละครเอกของ**อเนชา** ณ วันนี้ต้องชัดเชพเนจรต่อไป วันที่สนามหลวงปิดกั้นรั้วรอบเพื่อปรับปรุงครั้งใหญ่ ใช้เวลาเป็นปี และเมื่อสนามหลวงเปิดตัวขึ้นอีกครั้ง เราหวังว่า พวกเขาจะได้บ้านที่ดูโฮคลาสขึ้นกว่าเดิม

หวังว่า คงจะได้รับรู้และได้ทำความเข้าใจกับผลงานของศิลปินหนุ่ม-สาว ทั้ง 6 คนไปแล้ว ได้เห็นแนวคิดและแนวทางการแสดงออกที่ทรงพลังอย่างล้นเหลือ ทุกคนมีความแตกต่าง มีความเป็นตัวตนอย่างชัดเจน แต่ก็ยังได้แสดง อัตลักษณ์ในเรื่องความเป็นเพศอีก เพศชายทั้ง 2 คน ยังคงบอกถึงการบุกตลุยอย่างลูกผู้ชาย ในขณะที่ฝ่ายหญิงทั้ง 4 คน มีความละเมียดละไมอย่างที่ผู้หญิงควรจะมี

หากความต่างคือตัวตนในศิลปะที่ไม่เหมือนกัน ความเหมือนก็อยู่ในความต่างนั่นเอง

Actually, if the viewer wants to understand the objectives of any exhibition, especially an art exhibition, he/she might really have to ask the organizer of the exhibition so he/she can know what they want to communicate with the public, why this artist, what is the quality of the artist and, for group exhibition, what are their competencies and what is their aim in overall. All of these are depended on the organizer or the curator who selects the works and the artists for the exhibition. Many of us might have an idea of a curator as an old woman wearing glasses, taking care of ancient collections at a gallery or sitting at the entrance of the library to inspect and take care of the users.

I do not want to make others perceive **Ajarn Thavorn Ko-udomvit** as an old woman wearing glasses and sitting at the entrance of the national library. It is because **Ajarn Thavorn** is a curator of many national and international art exhibitions in addition to ARDEL's events. Most of them are certainly successful. He is not a curator taking care of the library as understood by many people.

This art exhibition is also managed by **Ajarn Thavorn**. I never ask him why he chose the 6 artists to join the exhibition.

/Surgery-Fat Woman-Repair-Feng Shui-Diary-Stranger/ is the title of the art exhibition that seemingly lacks unity. I guess it is a short definition of unique 6 artistic approaches of 6 artists.

Therefore, the selection of the 6 artists makes me understand why is has to be them. They are competent and at the similar ages. If waited, their quality might be exploded in a way that causes trouble to our society.

I do believe that the works of these selected artists are new ingenious creation for Thailand's art sphere because they have been refined since they were studying in the same art institution. It's good to know that institution is not a cage or a mold that shapes the students in the same way. On the contrary, they have different artistic approach, unique creativity and characteristics that challenge Thailand's art sphere.

Let's get to know each of the 6 artists.

Surgery created by **Naj Phonghanyudh**, a beautiful female artist who is sensitive to her (past) physical challenged. This is the inspiration for her work which seems to reflect the way she hide her bodily flaws. She turns her weakness into her strength.

Naj's work reminds me of benefits of the surgery. We once feel that woman who is a slave of surgery is nonsense and pity. Actually, surgery should be undergone to help humanity when they are physically challenged.

In the world of art, we might be able to imagine things beyond bodily aesthetics. **Naj**'s work reflects more than just a normal beauty. It encourages creativity by applying the artist's face and body as the experiment for putting on the impractical ornaments designed by the artists. If we erase the memory of how the woman should dress, we will understand that the beauty wished by women is timeless and unlimited.

The more we understand that artist creates the work of art based on her subconsciousness, the more we recognize that why she has to exaggerate it. One day, what is hidden might be exploded.

Fat woman is created by **Nisa Sirisae**, a woman who is never interested in modern women's value of liposuction. This might be because she has such ideology. Otherwise, she might be overcome by her principle. Consequently, the action is taken to criticize herself. However, the above reasons are not as important as the way she uses her body to serve her artistic creativity.

The points about the art of being overweight or skinny is not as important as the fact that the artist applies her body as a medium for communicating her feeling and wish. What seemingly disturbs adult or people at "reproductive age" all the time is gender and sexuality. We do not have to hide ourselves and pretend that we are the rich, educated, ethical, beautiful or even ugly people. Everybody thinks that people hide their thought about sexuality and tend to dream about it. It might be more profound than a dream as described by **Sigmund Freud**.

Accidentally, **Nisa** is honest to her thought. She does not hide but communicate it with others openly. Any holes can remind her of sexuality.

Buddhism also teaches that "Passa" or senses come along with every breath. Nisa is speaking of the truth through aesthetics. Her work might not look beautiful but scary. However, it reminds us of what we once thought and longed to be.

Repair is created by **Thanistha Nuntapojn**. What we can see is ceramics and glass works including dishes, bowls and vases.

Rama IX Art Museum Foundation

Everybody can normally see all these wares at JJ Weekend Market or art exhibitions. If they are not displayed in the shop or the exhibition, they might be brought into our house, if we like it so much that we have to buy.

They might seem too normal to be called as art. How can they be art if they are not created as a result of the artist's thinking process?

Thanistha has done what seems like undone. Glass can be easily broken. People produce and break the glass. Normally, when the glass is broken, we might feel sorry for it for a moment and throw it away. However, if it is a valuable wares created in Sukhothai period or Ming Dynasty, the person who breaks it should be sentenced to death. However, we will forget about it eventually because the broken pieces become useless. There's only artist who will try to make it back to its original condition. She thinks that what is broken is not just glassware but an important symbol. We must bring what is good back to its normal state.

Even though it will never be the same again, it must be similar to its original condition.

Thanistha therefore tries to repair the broken glasses by sewing. It is almost impossible to sew the glasses. However, thank to her meticulousness, she can make it.

This reminds me of the Chinese vase belonged to **Ajarn Kukrit Pramoj** who was injured by a group of foolish soldiers who broke into his house in Soi Suan Plu. At that time, Thanistha might not have been born. Otherwise, I would ask **Thanistha** to sew up the broken vase which will remind all of us as a monument of the first conflict and disagreement happened in Thailand. Likewise, if possible I want to ask her to do the same with the Democracy Monument at Ratchadamnoen road and Ratchaprasong junction.

Her work might seem nothing. However, she has shown us her determination to resolve and repair the broken pieces. This reflects a polite and profound way to solve problems.

Feng Shui is a Video Art created by **Atitaya Sritong-in**. There are 2 important components that inspire her to create this work. First of all, if we can go back to the past, everybody is sure to correct our faults. The second one is about fixing our flaws by the application of sciences of universal power or Feng Shui, an Eastern science.

Going back to the past might be a wish of many people especially the poets whose writings are in an interest of many readers. For example, The Pilgrim Kamanita, Tawiphob and Tae Pang Kon make people feel that they are involved in the journey back to the past. Nevertheless, what issues such as Buddhism, history or love the reader will get involved is depended on the writer's objectives.

Atitaya takes us back to the past via her love for the great artist, **Vincent Van Gogh**, a Dutch artist whose life was so miserable. Dated back to the last 100 years, when he was in France, he killed himself when he was still young, at the age full of creativity. He has been a hero for many artists up to present.

Because of **Atitaya**'s love for the great artist, she thinks that if she can turn back time, she will apply Feng Shui science to change the decoration of the bedroom of the yellow house in ARLES where he lived in before ended his life.

Atitaya tries to connect the Eastern Science to the West. Whether she can help **Vincent Van Gogh**, please see the story in her Video Art.

Diary is created by **Witaya Put-pong**. It is a record of his own life. He is an artist of 21st century who is determined in his work. He follows Vincent Van Gogh's footsteps, writing what happens each day and each moment on the plate. There are stories about love, disappointment, confusion of gender, happiness and misery. He is so determined in his work as if life is work.

When the viewers consider each print, they will enjoy with the artist's feeling as recorded each day. However, this is not what **Witaya** wants. He wants the viewers to see his life that is devoted to art. If we step back from the prints, we will see the way he creates his art works from the arranged prints. We can say that he breathes art.

Stranger is created by **Anecha Sukkasem**.

Anecha won an award from "Prince Naris" Day International Photography Contest on the theme "self" last two years. It was an image of the homeless whose body was covered by the mats. I believe that he took the picture of this homeless man at Sanam Luang.

Anecha's thought and imagination are related to the homeless people who consider Sanam Luange their bed and the sky is the ceiling of the house. Seemingly, he becomes homeless as well. Because of his love for homeless people, he feels connected to all movement happened in the area of 74 Rais 63 Square Meters.

Sanam Luang was officially known as Thung Phra Mane (the royal cremation ground). It has been used as a site for the cremation of kings, queens and high-ranking princes. However, the ceremony does not happen often. When the field is free from the ceremony, it is served for other purposes including other royal ceremonies, public events, political activities and religious ceremonies. Sanam Luang was once the biggest market. Therefore, it is a place for people at all levels and a home for homeless people. Many people from Bangkok and other provinces come to Sanam Luang since there are opportunities for them to earn their living. Homeless people can attend the events such as New Year countdown, Song Kran, Kite festival and political protest routinely since they live in Sanam Luang.

Homeless people at Sanam Luang seem to be invisible in a big city of Bangkok. However, we cannot deny their existence. **Anecha** has acquainted with them and cannot help taking photographs of them. There are many pictures of strangers presented in an unusual perspective. Sometimes we might perceive their freedom and the choice of their way of living. Even though this is not the life that they want, it is a life that they cannot chose and must carry on.

Anecha might just be a little voice. There are many pictures recorded by the artists in many formats including video, photograph, poster and magazine. These homeless people are taking the protagonist roles contrasting to the reality.

Unfortunately, **Anecha**'s protagonists have to wander to other places again since Sanam Luang is fenced for the big renovation which will take a year. When it is available again, we hope that they will get more luxurious home.

I hope that the viewers will perceive and understand the works created by the 6 artists as well as their concepts and powerful expression. They are clearly different and unique. However, the identity of the 2 male artists shows us their masculine adventure while the other 4 female artists reflect their feminine thoroughness.

If what is different is the artists, being reflected through art, they are all the same.

Pishnu Sup

/ศัลยกรรม-หญิงอ้วน-ซ่อมแซม-ฮวงจุ้ย-บันทึก-คนจร/
: โลกจำลองของ หนุ่มสาว ตัวตน พื้นที่ ศิลปะ และความพร่องขาดอันสมบูรณ์

ความลับสน กดดัน และความเปราะบางของบรรดาหนุ่มสาวซึ่งต้องต่อสู้กับสิ่งเร้าภายในและภายนอกในวัยที่ซึ่ง 'พื้นที่' มีความจำเป็นต่อการเปิดเผยแสดงตัวตนนั้นนำไปสู่การเผชิญหน้า และการหลบเร้นโลกที่เป็นจริงซึ่งบางครั้งก็ดูจะเจ็บปวด โดดเดี่ยว ทั้งระคนไปด้วยการดิ้นรนแสวงหา เพื่อเติมเต็มภาวะด้านในอันเปราะบาง สำหรับเขาและเธอเหล่านั้น กระบวนการเรียนรู้ทางศิลปะ ได้เข้ามารองรับที่ทางในการมีอยู่ของตัวตน ความคิดและทัศนคติผ่านการมองตัวเอง คนรอบข้าง กระทั่งผ่านสังคมที่แวดล้อมหล่อหลอมพวกเธอและเขาเหล่านั้นขึ้นมา ความเหมือนในความต่าง และความต่างในความเหมือน ก็คือจุดร่วมอันเดียวกันของความพยายามที่จะแสดงอัตลักษณ์ภายใต้ขอบเขตของประสบการณ์ ความทรงจำ และการแสวงหาความรู้ใหม่ซึ่งพำนักอยู่ในยุคสมัยร่วมเวลาเดียวกัน

อาทิตยา ศรีทองอินทร์ และงาน Appropriation Art ในรูปแบบของภาพเคลื่อนไหวถูกสร้างขึ้นจากความประทับใจในประวัติศาสตร์และบริบทที่แวดล้อมชีวิตอันเต็มไปด้วยความรันทดหดหู่ของศิลปินชาวดัทช์อย่าง วินเซนต์ แวนโกะห์โดยผ่านภาพเขียน "Bedroom in Arles" ที่ซึ่งภายใน นั้นปรากฏให้เห็นภาพของอาทิตยา ขณะกำลังเคลื่อนไหวจัดวางตำแหน่งสิ่งของภายในห้อง พร้อมคำบรรยายความหมายของสัญลักษณ์ต่างๆ ตามหลักการวางฮวงจุ้ย

ความปรารถนาดีต่อผู้อื่นโดยเฉพาะต่อบุคคลซึ่งแทบจะไม่มีความสัมพันธ์หรือผลประโยชน์ข้องเกี่ยวกันโดยตรงอย่างในกรณีของอาทิตยากับแวนโกะห์นั้น ชวนให้ตั้งคำถามถึงทีมาที่ไป ตลอดถึงเป้าประสงค์ของความหวังดีดังกล่าว และยิ่งชวนให้คลางแคลงมากขึ้นเมื่อผลลัพธ์ของสิ่งที่อาทิตยาทำขึ้นนั้นดูจะเป็นเพียงการเผชิญหน้ากับความเพ้อฝันที่ไม่เกิดผลแม้กระทั่งตอชีวิตที่สิ้นสุดลงไปแล้วของแวนโกะห์

แม้เอ็นเจของสื่อใหม่ (New Media) จะทำให้อาทิตยาสามารถดึงเอาศักยภาพของสิ่งนี้มาใช้ในการสร้างสรรค์ของตนเองได้โดยปราศจากเงื่อนไขทางเวลา กระนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นก็เป็นเพียงโลกจำลองที่อาจอุดมคติ (Idealize) ซึ่งเต็มไปด้วยความใคร่อยากรู้อยากเห็น (Curiosity) และความเป็นห่วงเป็นใยที่ดูราวกับเป็นการทำเพื่อผู้อื่น ขณะที่ในอีกด้านหนึ่งมันก็สะท้อนความกระตือรือร้นและการตอบสนองความพึงพอใจส่วนตัวของเธอเองเอาไว้อย่างน่าสงสัย

ผลงานของอาทิตยาจึงแสดงให้เห็นอำนาจของผู้สร้างหรือผู้กระทำ (Active) คือ 'ตนเอง' ในการเข้าไปกำกับควบคุมสิ่งที่เกิดขึ้นภายในนั้นให้อยู่ภายใต้อาณัติของตน กระนั้นการดำเนินการของเธอก็ไม่ได้ขึ้นตรงต่อความพึงพอใจของตนเองอย่างสิ้นเชิง เมื่อเธอเลือกที่จะใช้หลักเกณฑ์เรื่องฮวงจุ้ยเข้ามาคอยกำกับควบคุมความปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ นั้นอีกขั้นหนึ่ง ความจริงที่ว่ามนุษย์เต็มไปด้วยอำนาจในการสร้าง เปลี่ยนแปลงหรือทำลายทุกสรรพสิ่งนั้นจึงดูจะไร้น้ำหนัก เมื่อขั้นกว่าของสิ่งที่อยู่เหนือขึ้นไปในความเป็นมนุษย์ก็คือ การยินยอมที่จะอยู่ภายใต้ความเชื่อโดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับพลังธรรมชาติซึ่งเรียกได้ว่าเป็นผู้สร้างโดยแท้จริง

การดิ้นรนหาที่ทางของการมีอยู่ซึ่งเป็นผลมาจากความพยายามที่จะชดเชยภาวะขาดแคลน และความรู้สึกซึ่งเกิดจากการไม่ถูกสนใจจากคนในครอบครัว ทำให้อเนชา สุขเกษม สนใจประเด็นเรื่องความจำเป็นของการมีพื้นที่ และเริ่มมองหากลุ่มคนซึ่งตกอยู่ในขอบข่ายเดียวกัน -- มากกว่าการพุ่งเป้าไปที่การขับเน้นตัวเอง อเนชากลับเลือกที่จะเดินออกไปนอกบ้านและลดบทบาทการมีอยู่ของตัวเองลงเพื่อพุ่งความสนใจไปยังบุคคลอื่น และเหล่าบรรดา 'คนจนเมืองหรือคนไร้บ้าน (Homeless)' ซึ่งอาศัยอยู่ตามพื้นที่สาธารณะของเมืองหลวงก็คือ ภาพตัวอย่างอันดีภายใต้วงจำกัดของบุคคลซึ่งอเนชาเลือกที่จะสำรวจชีวิตของพวกเขาในฐานะบุคคลซึ่งขาดแคลนพื้นที่ทั้งในแง่ทางกายภาพและในแง่การมีอยู่ของตัวตน

ภาวะของการชดเชยพื้นที่ซึ่งขาดหายไปในตัวเองจึงคล้ายกำลังถูกทำให้เต็มเต็มด้วยการมีอยู่ของคนแปลกหน้าหรือคุณลักษณะอันขาดพร่องของบุคคลอื่นตลอดระยะเวลาหกเดือนของการเข้าไป บันทึกภาพแลกเปลี่ยน พูดคุย มีปฏิสัมพันธ์ กระทั่งมอบภาระส่วนหนึ่งของกระบวนการสร้างสรรค์ให้กับคนไร้บ้านที่มองผ่านสายตาของคนนอกอย่างเขา รวมถึงภาพซึ่งมองผ่านมุมมองของคนไร้บ้านด้วยกันที่เผยให้เห็นทางที่อันใกล้ชิด ตลอดจนมิติวิสัยทัศน์ซึ่งคนนอกอย่างเราๆ ไม่อาจเข้าถึงได้ ก่อนที่ภาพถ่ายและภาพเคลื่อนไหวทั้งหมดนี้จะถูกหยิบยกมานำเสนอผ่านเครื่องฉายวิดีทัศน์ ดีวีดี และสื่อภาพซึ่งล้วนแต่ปรากฏให้เห็นในรูปของภาพขาวดำ

ตราบเท่าที่ภาพถ่ายเชิงสารคดีจะเปิดเผยความจริงอย่างใดอย่างหนึ่งให้เห็นได้ พวกมันได้นำเราไปสู่สถานที่ที่คุ้นตาและนั่นดูเหมือนจะเป็นบ้านอันลึกลับของพวกเขา วิถีการกินอยู่หลับนอน ขับถ่าย ท่าทีอันเปลี่ยวเหงา อิสรภาพภายใต้ข้อจำกัด การจำยอมต่อชีวิตซึ่งสูญเสียพื้นที่ในการอยู่อาศัยและพื้นที่สำหรับดำรงอยู่ตามสิทธิอันชอบธรรมในฐานะพลเมืองคนหนึ่งที่ไม่แม้กระทั่งจะเปล่งเสียงต่อสู้เรียกร้องใดๆ อัตลักษณ์อันหลากหลายของผู้คนเหล่านี้ได้ปรากฏขึ้นในระหว่างเส้นแบ่งของพื้นที่ส่วนตัวกับพื้นที่สาธารณะ ขอบเขตของเสรีภาพ และความกว้างยาวของพื้นที่ที่เรียกว่า 'บ้าน' ความจำเป็นในการ 'มี' พื้นที่ที่ไม่ใช่เฉพาะการครอบครอง หลับนอน ทำกิน หรือเคลื่อนไปตามค่านิยมของสังคม หากหมายถึงความจำเป็นในการมีพื้นที่เพื่อรักษาความเป็นมนุษย์ของตนเองเอาไว้และโดยไม่รุกล้ำพื้นที่ของคนอื่น

นัจ พงษ์หาญยุทธ กับภาพถ่ายเครื่องประดับเฉพาะส่วนและงานประติดวัสดุ (Assemblage) ลงบน ภาพพิมพ์ซิลค์สกรีนไหม (Silk Screen) ผลงานทั้งหมดถูกสร้างขึ้นจากประสบการณ์ความทรงจำเกี่ยวกับโรคปากแหว่งเพดานโหว่ (Cleft lip and palate) ที่เกิดขึ้นกับเธอในวัยเด็ก ความเจ็บปวดปนด้วย และการรักษาซ่อมแซมความผิดปกติของอวัยวะบนใบหน้า นำมาสู่ความพยายามที่จะพึงพอใจกับสภาพที่เป็นอยู่ของตนเอง ตลอดถึงความพยายามที่จะเยียวยาภาวะด้านในให้กลับสู่ความสมดุลภายหลังกระบวนการรักษาทางกายภาพสิ้นสุดลง

ภาพใบหน้าซึ่งถูกแทนที่ด้วยรสนิยมการตกแต่งประดับประดา กระทั่งดูคล้ายงานออกแบบแฟชั่น ที่ดูสวยหรูและฟุ่มเฟือยนั้น กลับไม่อาจกลบบังแววตาที่ไร้ความมั่นใจของเธอได้ลง ตรงกันข้าม ดูเหมือนความพยายามที่จะกลบเกลื่อน ปิดบังร่องรอยของความผิดปกติและการรักษาของเธอนั้น กลับกลายเป็นเหมือนการเน้นให้เห็นความฝังใจต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับจมูกและปากของเธอ

ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นเบื้องหลังความสวยงามเหล่านี้จึงล้วนดูน่าสงสัยและเต็มไปด้วยภาระของการปรับแก้ การผ่าตัดไม่เพียงแต่ทิ้งรอยแผลเป็นไว้บนใบหน้าของเธอเท่านั้น หากยังทิ้งรอยของความแปลกแยกเอาไว้ในความรู้สึกของเธอด้วยเช่นกัน

วันจางหายไปจากความทรงจำ ความรู้สึกเป็นปัญหาปมด้อย และความรู้สึกเปรียบเทียบที่เกิดขึ้นกับผู้เป็นแม่ซึ่งเป็นต้นแบบทางความงามของเธอ ทั้งหมดนำมาสู่กระบวนการเรียนรู้ที่จะพึงพอใจและบำบัดตัวเองผ่านการสร้างงานศิลปะซึ่งได้สร้างโลกคู่ขนานขึ้นมาในความรู้สึกของเธอ เมื่อความบกพร่องด้านในไม่อาจถูกชดเชยหรือแทนที่ได้ด้วยการตกแต่งประดับประดาความงามภายนอก ผลงานของนัจจึงเป็นเสมือนภาพแทนของผู้คนซึ่งหมกมุ่นอยู่กับอาการป่วยไข้ของตนเอง กระทั่งทำการสร้างโลกจำลองขึ้นเพื่อสนองความพึงพอใจ และชดเชยความรู้สึกพร่องขาดของตัวเองด้วยความสมบูรณ์อันล้นหลาม จนบางครั้งก็ดูเหมือนจะพาเราถอยห่างไปจากความเป็นปกติอย่างน่าตกใจ

ความคล้ายคลึงบางประการในเรื่องความพึงพอใจและไม่พึงพอใจต่อใบหน้าและสรีระของตนเอง ในเพศหญิงนั้นยังปรากฏให้เห็นในผลงานของนิสา ศิริแส ซึ่งดูเหมือนจะเต็มไปด้วยความพยายามที่จะสร้างความมั่นใจต่อร่างกายที่อุดมสมบูรณ์ของตนเองโดยการสร้าง 'อาณาจักรของผู้หญิงอ้วน' ซึ่งผูกโยงอยู่กับการบริโภคและเรื่องทางเพศ ผลงานของนิสาประกอบไปด้วย งานจัดวางมิติที่สามซึ่งเกิดขึ้นจากกระบวนการปรับแต่งทางดิจิทัลด้วย (Manipulate photography) และงานประติมากรรมสามมิติขนาดย่อมที่ทั้งหมดล้วนถูกถอดแบบมาจากสรีระร่างกายจริงของเธอ ขณะที่หนึ่งในนั้นมีชุดที่สวมใส่ได้จริงสำหรับผู้สร้างแซ่นเธอโดยตรง

นิสาเริ่มต้นสร้างงานโดยจับประเด็นเรื่องการกินผ่านรูปลักษณ์ของปาก ก่อนจะขยับขยายประเด็น ไปสู่เรื่องของรูทวารซึ่งมีลักษณะการทำงานคล้ายคลึงกันในแง่ของการนำเข้าและเอาออก ขณะเดียวกันพวกมันยังเป็นเหมือนสัญลักษณ์ทางเพศที่ดึงดูดความต้องการไม่น้อยไปกว่าเสียงหรืออะไรก็ตามแต่ที่ถูกขับหรือเปล่งออกมาจากข้างในร่างกายนั้น

การนำเสนอภาพของอวัยวะจำพวกปาก ตลอดจนเครื่องเพศในขนาดและปริมาณที่มากกว่าปกติ นั้นไม่เพียงละท้อนให้เห็นลักษณะนิสัยส่วนตัวที่เปิดเผยและตรงไปตรงมาเท่านั้น ในอีกแง่หนึ่งดูเหมือนนิสากำลังพยายามเน้นย้ำความมั่นใจต่อร่างกายของตนเองอย่างออกนอกหน้า จนดูคล้ายกำลังพยายามกลบเกลื่อน กระทั่งสร้างรูปลักษณ์ใหม่ของตนเองขึ้นมาในโลกที่เธอพึงพอใจเพื่อชำระความพร่องขาดที่เธอไม่อาจปฏิเสธได้ในสังคมซึ่งมาตรฐานความงามของผู้หญิงถูกนิยามเอาไว้ด้วยวาทกรรมประเภท 'ขาวสวยหมวยอึ๋ม' หรือ 'สูงยาวเข่าดี'

ประติมากรรมในชุดพิสดารเหล่านี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงการสำรวจร่างกายและตัวตนโดยผ่านการเห็นของตัวนิสาเองราวกับกำลังประกาศความหลงใหลพึงพอใจในตนเอง (Narcissism) อย่างมหาศาล เป็นการเน้นย้ำความอุดมสมบูรณ์อันฟุ่มเฟือยจนบางครั้งก็ดูคล้ายเป็นรูปเคารพของสตรีเพศที่น่าละพรึง ขณะที่บางครั้งพวกเธอก็ดูเหมือนกลุ่ม 'Sex Symbol' ในร่างอ้วนท้วม ที่ทั้งยั่วเย้า ดึงดูดและชวนให้ขยาดในเวลาเดียวกัน

สภาวะของการขาด (Lack) หรือเงื่อนไขของความไม่สมบูรณ์ได้กลายเป็นแรงผลักให้กับนักสร้างสรรค์จำนวนมาก เห็นได้ชัดในผลงานของ ธนิษฐา นันทาพจน์ และงานสื่อผสม (Mixed media) ของเธอที่เกิดจากการประสานวัตถุโปร่งแสงในสภาพแตกร้าวโดยอาศัยกระบวนการเย็บ 'ชุน' เส้นด้ายไปตามรอยร้าว และช่องว่างของวัตถุที่แตกออกไปเพื่อให้ทรงตัวอยู่ในสภาพเดิมมากที่สุด

ธนิษฐาเปรียบเทียบชีวิตของเธอเองและมนุษย์เป็นเสมือนภาชนะที่เปราะบางซึ่งง่ายต่อการแตกหัก ความเรียบง่ายที่เกิดจากการคอยๆ ถักร้อยโครงข่ายของเส้นด้ายซ้ำไปซ้ำมาจนขยายเป็นวงกว้างนั้นได้ซุกซ่อนเอาความจำนนและการตระหนักดีต่อสภาพที่ไม่มีวันหวนกลับของความทรงจำซึ่งสึกกร่อนไปด้วยอารมณ์ และความพลั่งพลาดของประสบการณ์ ความขัดแย้งกันอย่างสิ้นเชิงของวัสดุสองชนิดเต็มไปด้วยความหมินหม่นและความเป็นไปไม่ได้ของที่ทางในการอยู่ร่วมกัน ซึ่งก็สิ้นสุดลงด้วยการหลงเหลือร่องรอยของความพยายามที่จะกลับคืนสู่ภาวะปกติเอาไว้ให้ดูต่างหน้า

สภาพที่เปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติของวัตถุซึ่งถูกทำให้แตกโดยความร้อน และความเย็นอย่างฉับพลัน ตลอดถึงการซ่อมแซมให้วัตถุกลับคืนสู่สภาพที่สมบูรณ์นั้นเป็นเพียงภาพจำลองที่เป็นจริงได้ยาก หากวิธีการทั้งหมดก้าวไปสู่กระบวนการบำบัด (Therapy) ที่ดูเหมือนจะสามารถจัดการกับภาวะสับสนวุ่นวายในชีวิตของธนิษฐาให้เป็นระบบระเบียบขึ้นมาได้มากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อเธอเริ่มบรรจงถักร้อยเศษแก้วที่แตกเป็นเสี่ยงๆ นั้นเข้าหากัน ราวกับเป็นการปลดวางตัวเองออกจากเวลา ความรัก การงาน สังคมอบข้างและสิ่งเร้าอันวุ่นวายชั่วขณะหนึ่งก่อนที่จะนั่งลงพูดคุยกับตัวเองอย่างเงียบๆ เพื่อซอมแซมผลของสิ่งที่ตัวเองได้กระทำลงไปในความทรงจำจากเหตุการณ์เหล่านั้น

วิทยา ผุดผ่อง และผลงานภาพพิมพ์โมโนพรินท์ (Monoprint) ของเขาก็กำลังอธิบายความรู้สึกเช่นเดียวกันนั้น หากรูปแบบและวิธีการนำเสนอนั้นแตกต่างออกไปในรูปของการบันทึกผ่านรูปทรง ซึ่งถูกเขียนขึ้น ตลอดจนบางบทตอนของถ้อยความซึ่งแทรกตัวอยู่ในผลงานภาพพิมพ์นับร้อยชิ้นเหล่านั้น

โลกที่วิทยาสร้างขึ้นนั้นดูไม่ต่างไปจากโลกในจินตนาการและความทรงจำของใครอีกหลายต่อหลายคนซึ่งประปนไปด้วยพื้นที่ของความเป็นส่วนตัว (Personal) ซึ่งทับซ้อนอยู่บนโลกอันเกี่ยวพันอยู่กับผู้อื่นและสิ่งอื่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การออกไปใช้ชีวิตประจำวันและการกลับเข้าหาตนเองในท้ายที่สุดเป็นเสมือนวินัย (Discipline) ของความพยายามที่จะทบทวน เก็บหลักฐาน และแปรความรู้สึกนึกคิดต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในหนึ่งวันนั้น ซ้ำแล้วซ้ำเล่าให้ออกมาเป็นสัญญะและรูปทรงในท้ายที่สุด

ด้วยลักษณะนิสัยส่วนตัวที่ค่อนข้างเป็นคนเงียบเฉย การสื่อสารสิ่งที่ตัวเองรู้สึกนึกคิดโดยผ่านทางเลือกอื่นที่นอกเหนือไปจากการพูดจึงดูจะเป็นเรื่องที่ง่ายและถนัดมากกว่า กระนั้นน้ำเสียงที่เรียบเฉยก็ยังเผยให้ได้ยินในผลงานของเขาอย่างนุ่มนวลชวนฝัน ขณะที่ตัวละครเอกซึ่งปรากฏให้เห็นซ้ำๆ กันในผลงานหลายชิ้นก็คือ ภาพแทนตัวเองของวิทยาซึ่งทำหน้าที่ราวกับเป็นตัวกลางเชื้อเชิญคนนอกเช่นเราท่องเข้าไปในอาณาจักรแห่งจิตใต้สำนึกของเขา

แม้ผลงานของศิลปินหน้าใหม่ทั้งหกในนิทรรศการ ศัลยกรรม หญิงอ้วน ซ่อมแซม ฮวงจุ้ย บันทึก คนจร จะมีอาจเปิดเผยและบอกเล่าเบื้องหลังตัวตนของแต่ละคนได้ทั้งหมด หากบางเสี้ยวส่วนของงานสร้างสรรค์โดยเธอและเขาเหล่านั้นก็สะท้อนให้เห็นความสอดคล้องและความขัดแย้งตอตนเองในระดับปัจเจกซึ่งดำรงอยู่ภายใต้ข้อจำกัด หรือภาวะอันไม่สมบูรณ์ ที่เป็นเสมือนเงื่อนไขของความเป็นมนุษย์ไม่วาจะเป็นเงื่อนไขทางกายภาพ ชีวภาพ หรือเงื่อนไขทางด้านสังคมและวัฒนธรรมซึ่งล้วนแต่นำไปสู่สำนึกของความต้องการรู้การดำรงอยู่ของตนเอง หรือ "การรู้เกี่ยวกับตัวเอง (Self knowledge)" ในที่สุด

บุษราพร ทองชัย

Rama IX Art Museum Foundation

/Surgery-Fat Woman-Repair-Feng Shui-Diary-Stranger/:

The World of Young Artists, Being, Space, Art and Imperfection

By Merge Visible Layers Group

Confusion and fragility among young people are caused by the fact that they have to fight against external and internal provocation. This is the age that 'space' is important in terms of self-expression even though it might lead to confrontation or hiding. Sometimes life is so lonely. People have to struggle to fulfill their wish. Artistic approach is served to communicate 6 artists' existence and attitudes accumulated from self-perception and insight into people. Although the 6 artists are different, they share mutual ideology. All of them wish to demonstrate their identity built up from experiences, memories and learning.

Atitaya Sritong-in and her Appropriation Art presents a motion picture based on her impression of history, environment and miserable life of a Dutch artist, Vincent Van Gogh through the "Bedroom in Arles." In the motion picture, viewers will see Atitaya repositioning objects in the rooms. There are texts explaining meanings of symbols according to Feng Shui.

Good intention towards others, especially the person who does not share relationship or benefit such as Atitaya and Van Gogh might make many people come up with questions about her intent. It is even more dubious when the result is just a confrontation with imagination that seems to be useless for a life of Vincent van Gogh since he already passed away.

Even though the capacity of the new media allows the artist to apply it in her work, it can only exist in the idealized world full of curiosity and empathy. On the other hand, the work also reflects the artist's desire and responds to her satisfaction.

Atitaya's work implies the creator's or her power to control everything in the room. Nevertheless, her action is not only based on her satisfaction. She applies Feng Shui to control her wish to rearrange the room. The fact that human being has power to create or destroy everything seems to be nonsense since we do not mind to be controlled by some kind of believes especially those related to natural power, the real creator.

Struggling for a place to live is resulted from an effort in trying to respond to negligence of family. Therefore, Anecha Sukkasem is interested in importance of territory and looks for people who share the same problem. The artist chooses to step out and diminish his existence while focusing on others. Homeless people staying around public places are target group for his inspection. He examines their lives as people who lack physical space and existence.

The space is fulfilled by the existence of strangers who lack qualification set by the society. During 6 months, the artist had taken photographs, talked, discussed and interacted with homeless people. He even let them take photographs. The photographs displayed in this exhibition include those taken by the artist and through the perspectives of homeless people. All of them are later presented through projector, television, light box and sketchbook in black and white.

Documentary photographs generally reveal reality. The artist's photographs show us familiar places, their mysterious house, way of life, loneliness, limited freedom, resignation from accommodation and space for living without any power to claim their rights. Their identity is identified by a place called 'home.' 'Possessing' a space is not important if we only consider it a possession or a place to live. Actually, it is important because owning a space will help them maintain their existence without breaking in to other's area.

Naj Phonghanyudh, and photographs of her personal ornaments and assemblage on silk screen created based on her inspiration and memory of her childhood disease, cleftlip and palate. Pain, weakness and cure lead to effort in trying to feel satisfied with her condition. The artist has also tried to heal her mind after physical healing process. The work presents the image of a face decorated by many beautiful and extravagant objects. However, beyond these ornaments, her unconfident eyes still appear. The artist tries to hide her weakness, abnormality and healing. However, her effort highlights and even more shows her bad memory of nose and mouth.

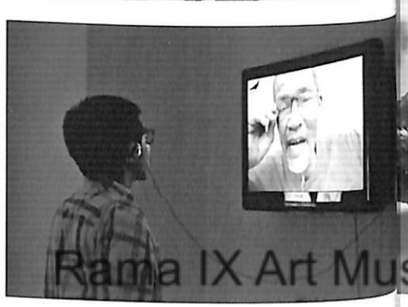

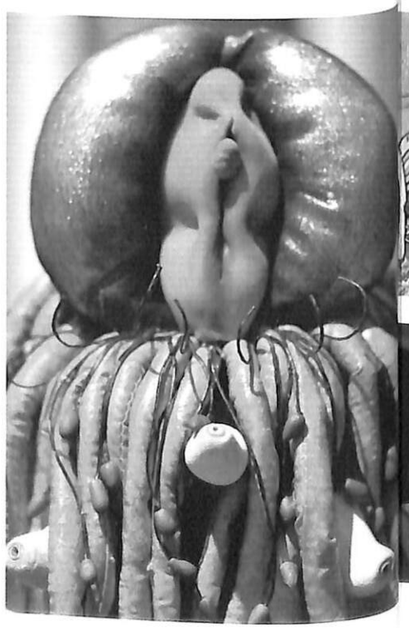

Rama IX Art Museum Foundation

Behind the beautiful image, surgery has left her mind with unfamiliar feeling, apart from scars on her face. Her mother has helped her get through the problem and weakness. The artist learns to feel satisfied and treat herself by creating the works of art. When bodily imperfection cannot be removed or treated by ornaments, Naj's work is a representation of people obsessing in their own illness. She creates her own extravagant world to satisfy herself. Sometimes we might feel that the world is so contrast to reality.

Nisa Sirisae's works also reflect satisfaction and dissatisfaction of her face and figure. The artist tries to maintain her confidence by creating "the land of fat woman" related to consumption and gender. The works include two-dimensional manipulated photography and three-dimensional sculpture, a representation of the artist.

Nisa's early works raised topic about consumption signified by mouth. Later, her works were elaborated and related to the anus which functioned similar to the mouth while implying sexuality.

The demonstration of numerous enlarged mouths and sexual organs does not only reflect her personality, honest and direct, but also confirms that the artist is very confident in her body. It seems like she is trying to hide or create new image that satisfies her. It is impossible to deny that our society defines beautiful woman as "white, beautiful, Chinese-looking and sexy."

Her sculptural works encourage us to examine our body and existence. The artist seems to have excessive love or admiration of herself or narcissism. Sometimes, it looks like a scary idol. Somehow, it seems to be a 'sex symbol' that can seduce and alarm viewers.

Deficiency and imperfection inspire the artist greatly as we can see from the mixed media art created by Thanistha Nuntapojn. The work is created by 'sewing' broken glasses to bring back its original state.

Thanistha compares human life with fragile glassware. The thread being sewn repeatedly reflects acceptance and acknowledge of the memory that will never be taken back due to mistake and conflict. There are traces of effort in trying to return the broken glass to its original condition. Two materials that seem to be impossible to be used together are applied.

The material in changing condition due to complete and sudden hot and cold which is repaired to bring back its original state is nearly impossible. However, the whole process seems like a therapy that can help the artist handle with turbulences. When the artist is sewing the broken glasses, it is the moment that allows her to step back from time, love, work, society and confusion. It is the time that she can sit quietly and mend broken memory.

Witaya Put-pong and his Mono Print reflect his feeling. It is presented through the record of written shapes. Some texts also appear in these hundred of prints.

The world created by the artist is not different from the world in many people's imagination and memory where personal space is overlapped with others unavoidably. Performing routine tasks and self-retrospection is a discipline. The artist tries to review his life, record evidences and interpret his thoughts repeatedly until they eventually turn out to be symbols and shapes.

Since the artist is quite quiet, it seems easier for him to communicate his thoughts through other ways rather than verbal communication. Viewers can hear his neutral tone of voice via his prints. The protagonist appears repeatedly in his works is the representation of the artist who is inviting us to visit his sub-consciousness.

Even though the works of art created by 6 artists for /Surgery-Fat Woman-Repair-Feng Shui-Diary-Stranger/ exhibition cannot completely reflect their beings and backgrounds, part of the works reveals individual consistency and conflict, physical and biological imperfection, social and cultural conditions. All of these will help us recognize our own existence which will lead to 'self-knowledge' eventually.

Bussaraporn Thongchai

Rama IX Art Museum Foundation

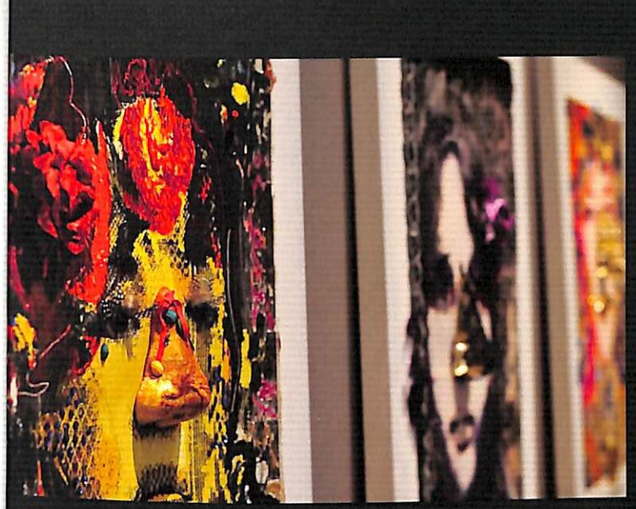

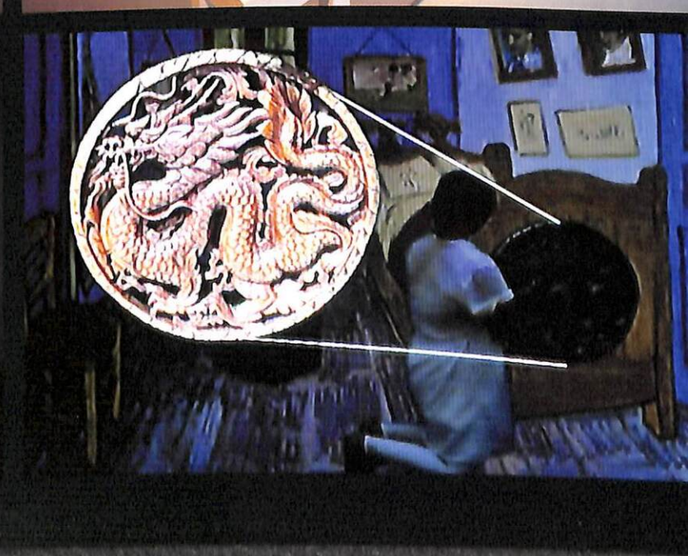

Rama IX Art Museum Foundation

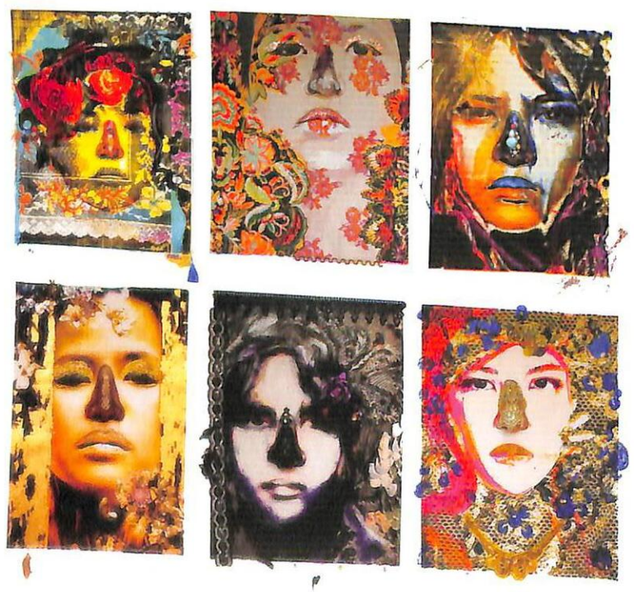

Naj Phonghamyudh

Barocco. 2010. Serigraphy with Assemblage. 90 x 122 cm
Efflorescent. 2010. Serigraphy with Assemblage. 90 x 122 cm
Lucent. 2010. Serigraphy with Assemblage. 70 x 95 cm
Gold muse. 2010. Serigraphy with Assemblage. 70 x 95 cm
Gotique. 2010. Serigraphy with Assemblage. 90 x 122 cm
Orientalist. 2010. Serigraphy with Assemblage. 90 x 122 cm

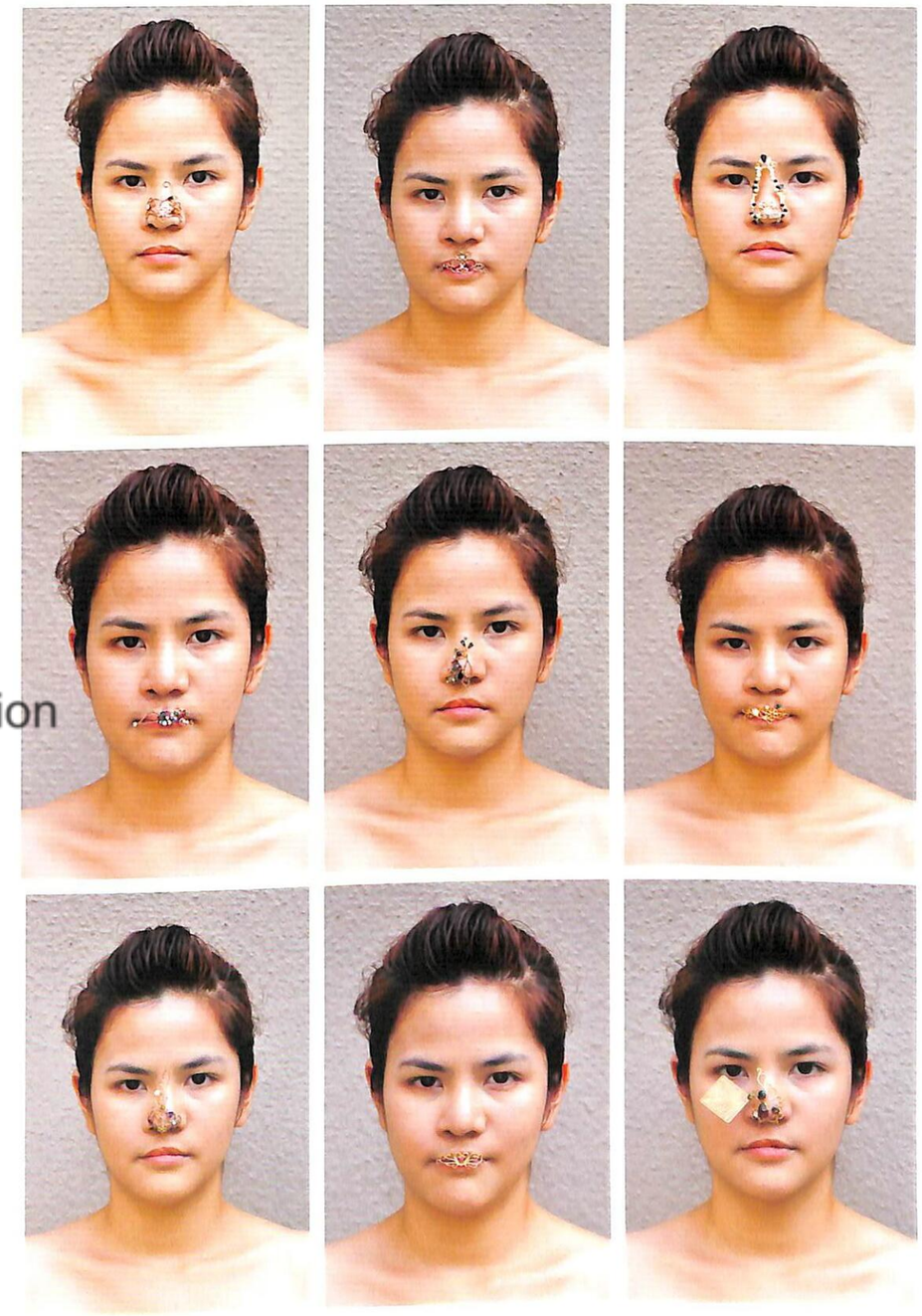

Accessolips Nasal Jewelry. 2010. wire bending

Nisa Sirisae

Rama IX Art Museum Foundation
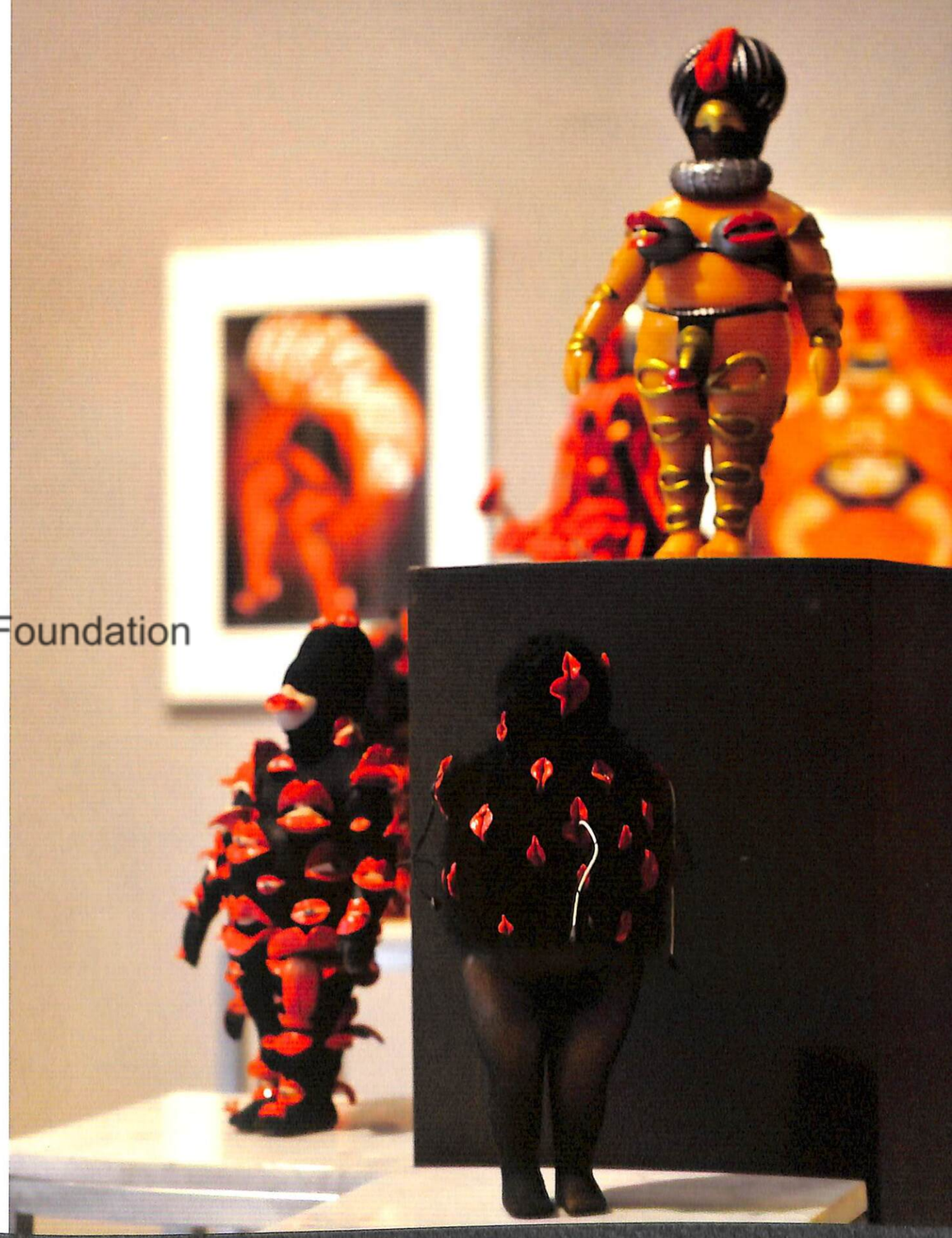
Untitled - Tawanrugby, 2010, resin and digital print installation, dimensions variable